VIERDE JAARGANG

In België : 5 Frs
In Nederland : 30 Ct

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

N° 50

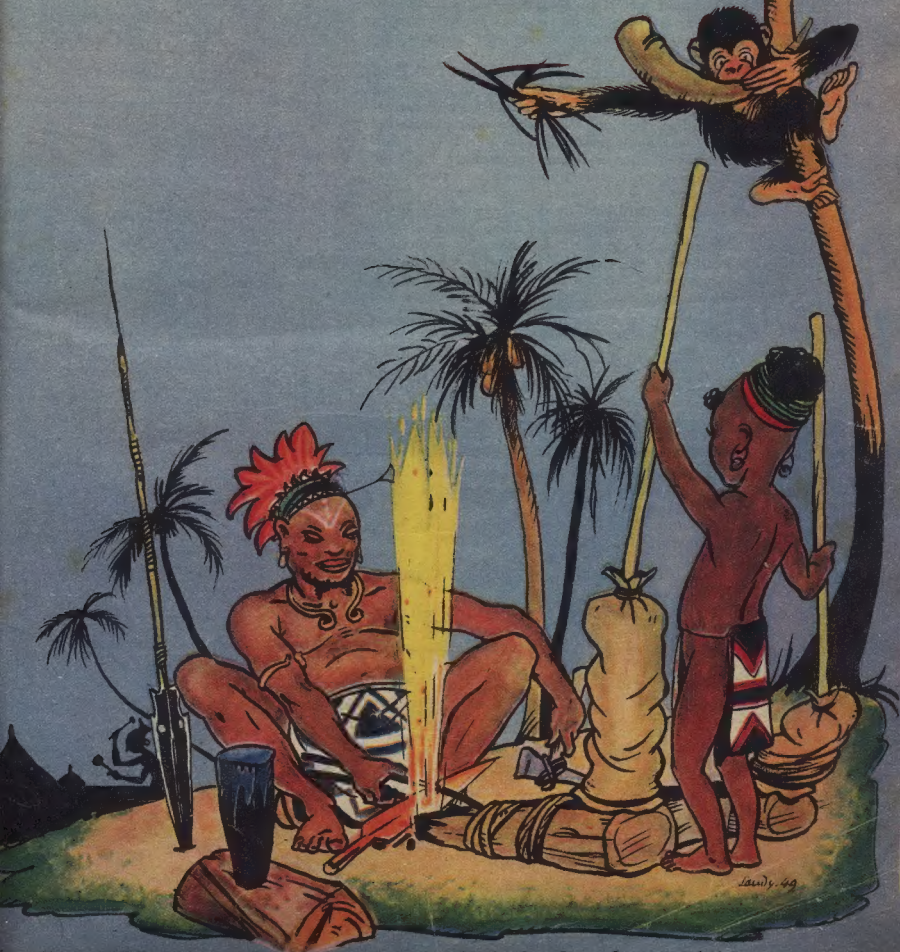

HET LEVEN IN KONGO (Lees op bladzijden 8 en 9 ons artikel ( )

HEEFT FRED GELIJK?

FRED heeft gisteren op school tijdens de speeltijd ruzie gemaakt met Erik. Waarom ? Wel, Erik had beweerd dat jongens die veel aandacht besteden aan haar, nagels, handen en kleren geen jongens zijn, maar meisjes !

Toen Fred zei dat het niet waar was, heeft Erik Fred natuurlijk verweten ook maar een meisje te zijn, en dat klonk in Fred zijn oren als een belediging die moest gewroken worden. Hij vloog Erik te lijf, maar hij kon het niet halen, want zijn tegenstander was sterker gebouwd.

Toen is de meester er tussen gekomen en heeft die twee rakkers na een kort onderhoor alle twee straf doen schrijven.

Erik moest honderd maal de zin neerpennen : « Ik zal steeds bijzondere aandacht besteden aan mijn voorkomen en kleren ». En Fred : « Ik zal niet meer vechten ! »

Nu heeft Fred mij een brief geschreven om zijn beklag te maken over het feit dat hij ook gestraft werd, alhoewel hij gelijk had en Erik hem nog beledigd had op de koop toe.

Wat denken jullie over dit geval, jongens ?

Kuifje

Voor onze Nederlandse lezers

« KUIFJE » is weer over heel Nederland verkrijgbaar. Te Amsterdam, Rotterdam en 's Gravenhage aan de kiosken, verder in alle stations en bij alle tijdschriftenverkopers.
Wie er in zijn omgeving geen kan vinden, gelieve zich te wenden tot onze vertegenwoordiger :

W. A. PALM
Zeestraat, 65 E., 's Gravenhage. Tel. 111490

ONZE BRIEVENBUS

Jacques de Grote, College van Melle. — Heb je mijn brief goed ontvangen ? Is het goed dat we je geen lijst gezonden hebben doch hier de oproep plaatsen ? Ik hoop van ja en wens je veel sukses met je initiatief.

Oproep aan de Kuifjesvrienden van Melle en Aalst. — Jacques de Grote wenst samen met alle Kuifjesvrienden van Melle en ook van Aalst een stevige, bloeiende Kuifjesgroep te stichten. Jongens, willen jullie samen iets goeds opbouwen en veel leute hebben, aarzel dan niet jullie tot onze vriend Jacques te wenden.

Kuifjesvrienden van Overboelare en omgeving. — Frans Romeyns, Vrijheidsplaats, 1, Overboelare, wil met de hulp en de medewerking van allen een Kuifjesclub stichten. In het raam van deze club zal waarschijnlijk heel veel aan postzegelverzamelen gedaan worden, maar dat vertelt Frans jullie zelf wel !

BEN JIJ REEDS LID VAN DE KUIFJES-CLUB ?

Wim Luithagen, Rotterdam. — Ik geloof, dat je nu niet meer zult moeten schrijven. « Stuur me eens een « Kuifje », want hier zijn er geen meer te verkrijgen » daar we thans een nieuwe vertegenwoordiger hebben en... Dank zij de Beneluxakkoorden « Kuifje » vrije doorgang krijgt aan de grens ! Je maakt nu zeker een rondedans van pret ! Vergeet niet je vrienden van dit heuglijk nieuws op de hoogte te brengen ! Da-ag.

ONZE GROTE PRIJSVRAAG
Op bladz. 20 van ons Nr 48 (waarin de vierde en laatste vraag van onze Grote Prijsvraag verscheen) is een storende zetfout geslopen.
Er werden **vijftien** verschillende autokarakteristieken gepubliceerd en in de vraag stond vermeld : Kun je de **tien** merken thuis wijzen.
Het spreekt vanzelf dat ze alle **vijftien** moeten aangeduid worden op het in te zenden formulier.

Anne-Marie van Rossum, Amsterdam. — Je hebt zeker het hoofdartikel reeds gelezen en je weet dus dat het eindelijk gelukt is « Kuifje » ook in Nederland te verspreiden. Ja, kentekens, lidkaarten en wimpels zijn weer te verkrijgen en ik ben er zeker van, dat zo je een briefje schrijft aan dhr. Palm en het geld voor een abonnement stort, de posthode je iedere week je blad in de hand zal stoppen. Zonder onderbreking ditmaal! Beste groeten.

KUIFJE
LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.
Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond LEBLANC. — *Drukkerij :* C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

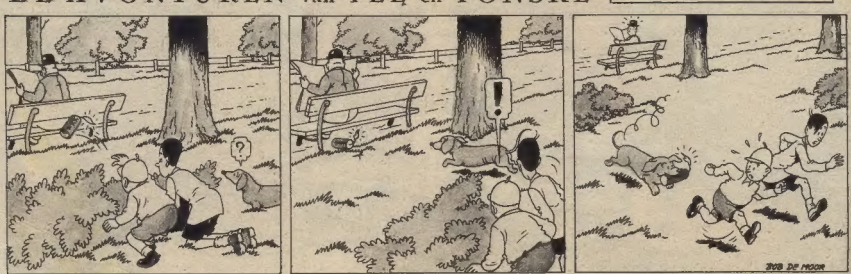

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

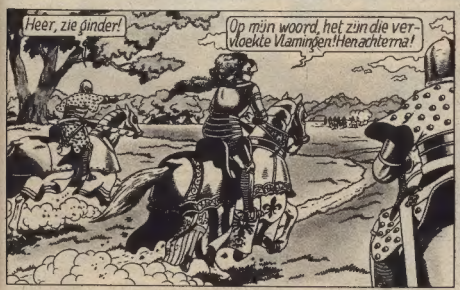

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Sancho Panza heeft zijn meester in de bergen teruggevonden. Ze brengen samen de nacht door in een afspanning en hier overkomt Don Quichotte een zonderling avontuur.

Als Don Quichotte op zijn positieve komt, bemerkt hij tot zijn grote verbazing, dat hij op een tas hooi zit en opgesloten werd in een soort kevie met houten staven. « Wat betekent dit ? Ik heb nooit gelezen of gedroomd dat edele ridders op zulke manier behandeld worden. Welk vreselijk monster heeft mij ontvoerd ? » Rond de kevie sluipen vreemde schaduwen en weldra begrijpt onze held dat hij op een kar zit welke door twee ossen voortgetrokken wordt. « Laat me er uit ! Ik ben Don Quichotte de la Manche, ridder van de Droevige Figuur ! De prinses van Micomico wacht op mij !... » Doch er is niemand die antwoord en de wagen rijdt voort. De ossen zijn zo traag, dat het acht dagen duurt voor men aan het dorp van Don Quichotte komt. Het is Zondagmiddag. Het nichtje van Don Quichotte en zijn meid lopen hem tegemoet...

De ongelukkige ridder ziet er ellendig uit. Het lange vasten heeft hem zo afgeteerd, dat hij werkelijk nog slechts een bundel beenderen met perkament overtrokken is. De twee vrouwen brengen de ridder naar bed. Een tijdje later komt de pastoor en dwingt de held een kop bouillon te drinken. Terwijl het de ridder aldus vergaat, is Sancho Panza met benepen hart naar zijn boerderijtje gegaan. Zijn vrouw is alles behalve vriendelijk : « Je komt nog armer terug dan je bent heengegaan ! Je hebt je werk laten staan om als vagabond langs de straten te trekken. Steek nu maar je handen uit de mouwen en vergeet al die zottigheden !... » Er verlopen enkele weken en Don Quichotte komt, dank zij de goede zorgen van zijn nichtje, weer bij krachten. Helaas de zucht naar het avontuur is niet dood en zo gebeurd het, dat op zekere nacht Don Quichotte er weer met zijn Rossinante van door gaat en gevolgd wordt door Sancho, schrijlings op zijn ezel gezeten.

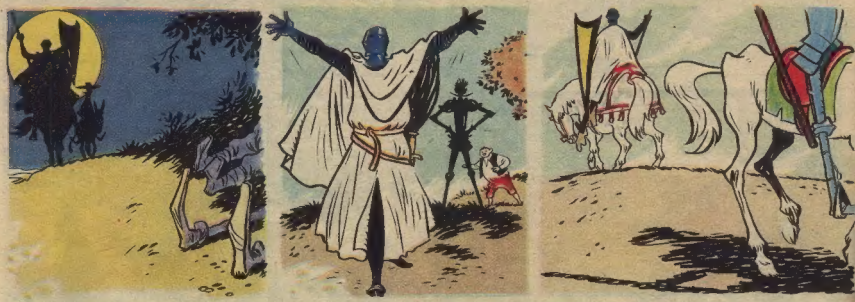

Lang stappen ze in de richting van Toboso. Onder een groep bomen maken ze halt en verorberen hun proviand. De dieren worden vastgebonden en Sancho strekt zich naast zijn meester uit, die reeds slaapt. Bij 't eerste morgengrauwen worden de avonturiers wakker geschrikt door hoefgetrappel. Don Quichotte ziet een ridder van zijn paard stijgen, de armen wijd openslaan en hoort hoe hij roept : « Ik ben de beroemdste van alle zwervende ridders en de vrouw waarvoor ik strijd, de onvolprezen Cesaildea, is de schoonste onder de schonen ! » — « Hoe kan een totaal onbekende ridder zulke leugens uitbazuinen ! Hier, ik ben ridder Don Quichotte die vecht voor Dulcinea die de schoonste ter wereld is ! » « Ik heb alle ridders die er zijn overwonnen ! » — « Wel, dan zullen wij ook eens vechten en je mag er op rekenen, dat ik je in een ommezien verpletter.

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

DE BEKORING

In een hoekje met een boekje

SNEEUWWITJE

Wie kent er het bekende sprookje van Grimm niet, dat het thema werd van een der mooiste films van Walt Disney?

Het werd reeds ontelbare keren uitgegeven.

DE uitgave, die de firma Casterman van Doornik ons thans ter recensie toegezonden heeft, is echter de mooiste die ik reeds ooit gezien heb. Ik ken meer dan een tekenaar en kunstschilder die het voor zijn eigen bibliotheek aangeschaft heeft. Wanneer men daarbij weet dat het Jean-Leon Huens is (die onze roman « De Rode Goden » en menig verhaal illustreerde en ook verschillende voorpagina's getekend heeft), die deze wondermooie tekst verluchtte met talrijke fijne illustraties, dan hoeft men zich daarover niet te verwonderen.

Als Sneeuwwitje in de tuin was, stonden hazen en konijntjes te zien hoe zij ruikers maakte...

Meer moet er over deze uitgave niet gezegd worden. Al wie in een boekwinkel binnenstapt, 't zij groot of klein, kan niet aan de bekoring weerstaan het prachtboek te kopen. Het is een mooi geschenk en een pareltje voor de huisbibliotheek. Hierbij geven we nog enkele proeven van illustratie, die onze lovende kritiek wel ten volle zullen verantwoorden.

Johan DE BRABANDER.

Het dode Sneeuwwitje wordt door de kabouters beweend...

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoer hadden dezelfde droom en trokken naar Bassorah. De khan Timoer nam hen gevangen en gaf bevel hen te onthoofden. Onze twee vrienden ontsnappen echter op wonderlijke wijze...

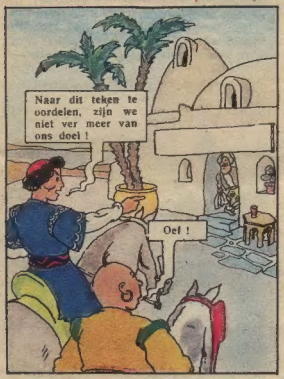

(Wordt voortgezet.)

GROOTVADER

Stel je voor : onze zeventigjarige grootvader is deze Zomer met een Sabena-machine naar Leopoldstad gevlogen ! Hoe hij zich dat in zijn hoofd gehaald heeft ? Wel daar kon niemand wijs uit geraken. Na zijn terugkeer ben ik hem op zijn landgoed in de Kempen gaan opzoeken, want ik wou er het fijne van weten.

EEN JEUGDDROOM

Het viel me niet moeilijk om grootvader aan 't vertellen te krijgen.

— Ik herinner me nog heel goed de herrie rond het einde van de vorige eeuw toen Leopold II de kolonisatie van Kongo aanvatte, zo begon hij. Een van mijn broers wou naar Kongo vertrekken, maar mijn vader wilde er niet van weten. Hij is er toch van onder getrokken. Toen we enkele jaren later vernamen dat hij ginder aan de evenaar aan een vreemde ziekte gestorven was, kon ik in mijn vaders ogen lezen dat die het als een straf voor zijn ongehoorzaamheid aanzag. Ik was toen, maar nauwelijks zeventien jaar en vereerde mijn grotere broer als een held, een pionier. Ik droomde ervan zijn plaats te gaan innemen in het zwarte land. Maar ik dierf er niet van spreken aan vader. En moeder die zou het bestorven hebben. Ik zweeg maar stilletjes, en moest enkele jaren later na de dood van vader in de bres springen om de familiezaken te beheren, en zo geraakte mijn jeugddroom op het achterplan. Maar toen ik op mijn beurt kleine jongens kreeg, vertelde ik hen tijdens de lange winteravonden van hun oom die in Kongo met sergeant Lippens en De Bruyn tegen de Arabische slavendrijvers gevochten had. Wanneer de kleine jongens soms niet stil te houden waren, dan vroeg grootmoeder steeds : Toe vader, vertel hen nog eens wat over oom Pieter.

En dan vertelde ik aan mijn drie jongens voor de zoveelste maal het geheimzinnige leven van hun oom wiens portret met koloniale helm in de pronkkamer hing. Telkens moest ik er nieuwe bijzonderheden bij verzinnen, want mijn mannen waren onverzadigbaar, wat de détails betreft.

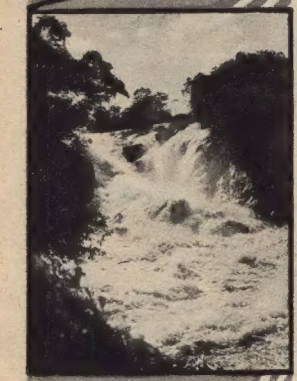

De watervallen van de Lubirivier in de provincie Lusambo.

Het salon van een jager van formaat ! Let op de prachtige olifantsvelschedel (links).

En toen onze Frank van de rethorica thuis kwam, en me meedeelde dat hij als missionaris naar Kongo wou, vond ik dat zeer natuurlijk.

DE KIEKJES EN DE BRIEVEN VAN PATER FRANK

— Ha, grootvader, zei ik, ik herinner me ook nog hoe gretig we de brieven met de Kongolese postzegels thuis openscheurden en het nieuws van oom Frank verslonden. Hij heeft zeker je vertellerstalent geërfd, want hij kon ons fantastische jagersverhalen vertellen en grapjes over de negers die hem « de witte man met de vuurstok » noemen. Het zou me trouwens niet verwonderen dat mijn broer Lode ook naar Kongo zou vertrekken. Hij droomt er van aan de koloniale hogeschool van Antwerpen te gaan studeren.

— Ja, Johan, jongen. De roep van Kongo zit onze familie in het bloed, zei grootvader. We waren er van af het eerste uur bij en ieder geslacht zal zijn kolonialen leveren, daar ben ik van overtuigd, want het wordt een familietraditie.

OPA TREKT NAAR MELSBROEK

— Maar vertel nu eens, grootvader, hoe je op het idee gekomen bent om op jouw leeftijd nog naar Kongo te vliegen?

— Ik zal je dat in enkele woorden verhalen. Toen onze Pieter in 1947 naar huis kwam, was het twaalf jaar geleden dat ik hem gezien had. Je moet weten dat de

Een post te midden van de bergen die het Tanganikameer van het Kivoemeer scheiden.

missionarissen slechts om de zes jaar mogen naar huis komen. Ik verwachtte hem in 1940, maar dan brak de oorlog uit... Pieter zette er drie weken over om met de Kongoboot naar huis te komen. Dat is lang. Toen hij hier in de zetel zat waar jij nu zit, Johan, zei ik hem zo eens al lachend dat ik nu geen twaalf jaar meer zou wachten om hem nog eens weer te zien en dat ik hem ginder zou komen bezoeken, om te zien wat hij daar uitgericht had. Hij beweerde in zijn gebied, zo groot als half België, zeventien kerken en kapellen gebouwd te hebben. Ja, grootmoeders broer is een bekend aannemer geweest in de streek van Veurne, en Pieter ging er in zijn collegejaren steeds zijn verlof doorbrengen. Hij deed niets liever dan aan « den bouw » meehelpen.

VLOOG naar KONGO

— Ja, dat heeft onze vader ons ook menig maal verteld. Maar hoe ben je in Melsbroek geraakt, grootvader ?

— Och, onze Pieter had me op die avond geantwoord : « Drie weken op een schip, daar moet jij niet aan denken, pa, je wordt al stervensziek, wanneer je eens van Oostende naar Dover vaart! En op jouw jaren moet je daar niet meer aan beginnen. » Pieter is na zijn verlof per vliegtuig naar zijn missiepost teruggekeerd en de hele familie heeft hem toen uitgeleide gedaan. In zijn eerste brief die hij uit Kongo schreef, stond er te lezen : Wel wanneer kom je nu ? Per vliegtuig duurt het maar drie dagen meer !

— Dat was een uitdaging, he grootvader?

— En of! Ik heb hem teruggeschreven : Ik kom Pieter, mijn manneke ! Hij had het voorzeker als een grapje bedoeld, en vatte mijn antwoord ook als zodanig op. Maar ik heb eerst een proefvlucht gedaan over en weer naar Parijs om te zien of ik er zou tegen kunnen. En 't viel wonderwel mee. Jongen, je had zijn gezicht moeten zien toen ik op een goede middag met een tropenhelm op het hoofd voor de deur van zijn missiepost stond !.

GROOTVADER TOERT DOOR DE KONGO

— En hoelang ben je daar gebleven, anderhalve maand geloof ik ?

— Zeven weken. Ik moest natuurlijk al zijn bouwwerken eens inspekteren. Ik ben met hem op buffeljacht getrokken, en 'k heb mijn beesje neergepatt. Zie daar boven je hoofd hangen nog. de hoorns van 't gedrocht. Ik zal je maar eerlijk bekennen dat ik het de volgende keer niet meer zal wagen, want ik heb er bijna het hachje bij ingeschoten. Die buffelkens zijn leniger dan ze er uit zien.

Het moderne Kongo : Het centrum van Leopoldstad.

— En hoe heb je onze Kongo aangetroffen, grootvader, vertel me dat eens !

— Wel, onze 1.700 missionarissen en 24.000 kolonialen hebben daar reuzenwerk verricht. Daar kun je je hier geen rekenschap van geven. Ik herinner me nog de brieven van mijn broer, die schreef dat hij zich met een bijl een weg moest banen door het oerwoud en 's avonds nooit wist of de stortregens zijn tentje of hutje niet zouden wegspoelen. Ze hebben er moderne steden en flatgebouwen en villawijken gebouwd, 83.000 km banen aangelegd en 4.900 km. spoorwegen, havens, fabrieken, mijnen en plantages opgericht. De luchtlijnen die het rijk in alle richtingen doorkruisen hebben van wekenlange reizen een vliegtochtje van enkele uren gemaakt.

DE KOLONIE BLOEIT

— En heb je die plantages en mijnen ook bezocht ?

— Zeker, Johan, wanneer ik er eenmaal was, en er de tijd voor had, dan heb ik er goed van geprofiteerd. Spijts het drukkend klimaat wordt er in Kongo hard gewerkt. De vreemde mogendheden benijden ons terecht dat prachtig rijk, dat sinds de ontdekking van de uraniummijnen in het middelpunt van de wereldbelangstelling staat.

— Met uranium worden de atoombommen gemaakt, he grootvader?

— Ja, jongen, spijtig genoeg. Maar ik hoop dat ik de aanwending van de atoomenergie voor vreedzamer doeleinden nog zal beleven. Wie weet vlieg ik nog eens niet met een atoomraket naar de maan !

— Je bent een eeuwige optimist... En de negers hoe stellen die het ?

— Wel, je hebt ontangs zowel als ik in de krant gelezen dat die mijnheer Masa op een Brussels congres perfekt Nederlands en Frans sprak. Hij is niet de enige die zich opgewerkt heeft. Overal treft men beschaafde negers aan, die knappe arbeiders, bedienden en technickers geworden zijn. Je weet ook dat er reeds talrijke negerpriesters zijn. Dit alles hebben we te danken aan het werk van de mannen als onze Pieter en onze Frank.

— Maar er zijn op tien millioen zwarten toch nog ettelijke millioenen die in aartsvaderlijke tuiheid leven?

— Wel, jong, die wachten op je broer om ook aan 't werk te schieten!

— 'k Zal het hem zeggen, grootva. Hij zal zich nog wat meer haasten.

— Hij heeft gelijk, want daar ligt een heerlijke toekomst voor al wie werken wil. En ze zeggen toch altijd dat we een wroetersras zijn. We moeten het dan maar geloven,... en bewijzen !

Bij het afscheid kreeg ik van grootvader nog een negerschild en een lans, en van op de stoep van zijn landhuis riep hij me nog achterna :

— Wanneer gaan we eens samen?

— Binnenkort, grootvader! heb ik geantwoord.

Johan de BRABANDER.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje zijn op weg naar New-York. Werner werd zwaar gewond en heeft alles bekend. Zijn handlangers wachten op zijn terugkeer...

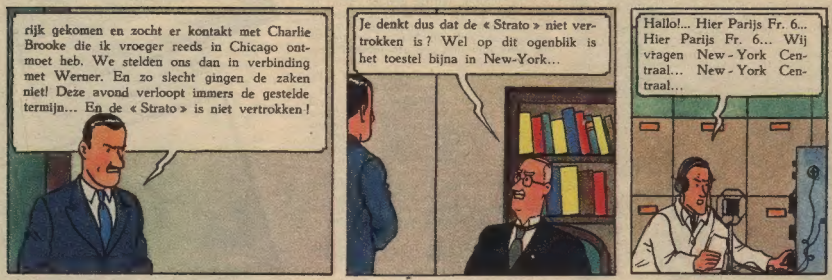

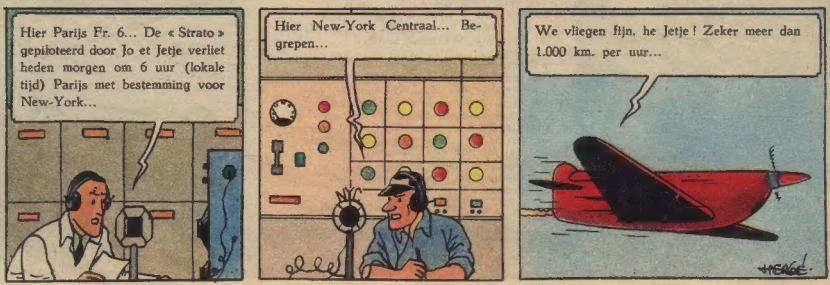

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje is er in geslaagd de jonge prins Abdullah te bevrijden, maar deze laat zich niet gemakkelijk overtuigen. Intussen

(Wordt voortgezet.)

Hoe wordt men Piloot

P. : Merkpunt. A. : As van de bocht. B. : straal van de bocht.

AFBEELDING 1.

Over het nemen van bochten hebben we reeds een en ander gezegd, doch vandaag gaan we dit nog eens nader onderzoeken. Het vliegtuig moet een aantal graden overhellen dat in overeenstemming is met de straal van de bocht zelf. Om een heel scherpe bocht te nemen bestaat er slechts één goede methode en dat is, een wel bepaald punt aan de horizont als spil nemen en wel op zulke wijze, dat de vleugels van het toestel gedurig in de verlenging van de lijn liggen, die gaat van het spilpunt tot aan het einde van de vleugel.

Kijken we eens aandachtig naar afb. 1. Hier is het gekozen punt een huis (P); de as waarrond het vliegtuig zal draaien is de vertikale lijn boven dit punt (A). De straal van de bocht is aangeduid door R.A. Op ieder ogenblik van de manœuvre moet de lijn van de vlengels zich in de verlenging van punt P bevinden op het einde van straal R.

H. : slecht - te hoog. C. : perfect. B. : slecht - te laag.

AFBEELDING 2.

Het schijnt wel gemakkelijk zo'n bocht te maken, maar « schijn bedriegt » zegt het spreekwoord en dit is ook hier het geval. De afstand en het zicht spelen een heel grote rol. Op afbeelding 2 zien we drie vliegtuigen die een scherpe bocht maken en hetzelfde richtingspunt gekozen hebben. Slechts één piloot gelukt er in het er behoorlijk vanaf te brengen; deze die het middelste vliegtuig stuurt. Het bovenste vliegtuig neemt de straal te klein, de helling, in verhouding tot punt P, is slecht. Hetzelfde geldt voor het onderste vliegtuig; hier is de straal te groot in verhouding tot hetzelfde punt P.

AFBEELDING 3.

Hier krijgen we dan drie perfekte bochten. De gouden regel : « Hoe scherper de bocht, hoe sterker de helling van het vliegtuig », werd in acht genomen. Opdat een vliegtuig zich op hetzelfde plan als het gekozen punt zou kunnen draaien, moet de snelheid verminderen en de straal vergroten.

AFBEELDING 4.

Nu gaan we eens kijken wat de piloot zoal moet doen om een perfekte bocht uit te voeren met zijn toestel. Wanneer de bocht lang is komt er slechts het stuurpedaal bij te pas; bij de scherpe bocht speelt de stuurstang de grootste rol.

Drie juiste hellingen

In nummer 1 staan stuurstang en pedaal nog ongewijzigd. In 2 wiegt de piloot zijn toestel naar links, hij begint de bocht : het stuurpedaal wordt naar links geduwd en ook de stuurstang gaat die richting uit, doch minder sterk. In 3 komt de stuurstang dan weer in normale positie, anders zou het vliegtuig om zijn eigen as blijven ronddraaien. In deze positie wordt het diepteroer ook richtingsstuur. Om zijn toestel te draaien trekt de piloot de stuurstang naar achter. Het diepteroer, dat eerst de vertikale positie aan het vliegtuig gaf, wordt nu richtingsstuur en keert het toestel. Op nummer 4 vervolgt de piloot de manœuvre van nummer 3; het toestel vindt zijn horizontale positie terug. Een zachte ruk aan het stuur verbetert de helling van het toestel en zijn richting. In nummer 6 zien we het einde.

Zoals jullie zien is het toch tamelijk ingewikkeld. De piloot moet reeds een grondige kennis hebben van al de verrichtingen van stuurstang en stuurpedaal en moet ook een vast zicht hebben. Dit verkrijgt hij alleen door ononderbroken oefening.

De verschillende manœuvres uitgevoerd aan boord van het toestel zijn zwart aangeduid.

Lijken...

Schrikken jullie nou niet : het gaat hier over de zoomtouwen der zeilen. Ook kleren, en alle huishoudelijke stoffen worden immers omzoomd, om te voorkomen dat zij zouden uitrafelen en opdat ze sterker zouden wezen. Zo doet men ook met de zeilen; maar gewoonweg omzomen volstaat niet.

Om een maximum sterkte te bekomen, omzoomt men het hele zeil met speciaal touw, op de boord van de zoom genaaid : dat zijn de « lijken » of zoomtouwen. Naar gelang de kant die dit touw omzoomt, heet het: het ralijk, *van boven; het* achterlijk *of* staande lijken, *aan de vrije kant; het* onderlijk, *onderaan. Overal « lijken » dus...*

Op iedere hoek vormen die zoomtouwen een stevige lus of strop, waarmee men het zeil aan de masten en raas hecht; die plaats noemt men de « schoothoorn ».

REVEN

Hebben jullie reeds opgemerkt dat er op veel zeilen horizontale banden lopen, als linten, die overdwars genaaid zijn op verschillende hoogten, evenwijdig met een ra. Dat zijn de reven. Langsheen die banden zijn oogjes aangebracht, waardoor touwtjes lopen, die men seisings, beslaglijnen of ratbanden noemt. Op het einde van deze is een knoop gemaakt, opdat ze er niet zouden uitglijden. Waarvoor dienen die nou ?

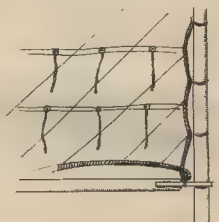

Bij zwaar weer valt het nog al eens voor dat men de zeiloppervlakte moet inkrimpen, wil men geen gevaar lopen; toch moet men iets bewaren om vooruit te komen en tegen de zee te kampen. Men vermindert dan het zeiloppervlak door een van de reven helemaal tot tegen de ra die er evenwijdig mee loopt aan te brengen, en door al die seisings rond de ra te binden. Dit manœuvre heet het « reven ». De eerste reef die men inhaalt is de « snel » of bovenste reef. Als alle reven werden ingehaald, zodat het zeil tot zijn kleinste oppervlakte werd teruggeleid dan « heeft men alle reven in ».

Als men de seisings losmaakt om het zeil weer zijn gehele oppervlakte te geven dan « steekt men de reven uit ».

Misschien kennen jullie wel het oud zeemansliedje van de Fransen dat ik vrij vertaal :

Er was eens een fregat
Steek de reven uit
Er was eens een fregat
Steek de reven uit..
Dat nooit gevaren had
Steek de reven uit onder in de zeilen
Dat nooit gevaren had...

ONZE NEDERLANDSE LEZERS

kunnen zich voortaan op « Kuifje » abonneren. Zie blz. 2.

Heb je reeds een briefje geschreven om je opinie over 't blad te kennen te geven ?

DE PRINS DANKTE HEM ZIJN LEVEN

IN grootvaders bibliotheek heb ik een prachtige reeks boeken ontdekt, de originele uitgave van de « Nederlandse Historien » van Pieter Cornelisszoon Hooft. Twintig in leder gebonden boekdelen die de bewogen geschiedenis van de Nederlanden van de troonsbestijging van Filips II tot de dood van de prins van Oranje verhalen.

Ik heb vroeger altijd eerbied gehad voor grootvaders prachtige boekenverzameling. En die eerbied hield me op afstand. Nu is die in nieuwsgierigheid omgeslagen. Bij uitzonderlijke gunst mocht ik verleden Zondag eens doordringen in het rijk van die honderden prachtbanden die hun geheimen angstvallig bewaren. Plots was mijn blik aan die « Nederlandse Historien » blijven hangen, omdat ik er de naam P.C. Hooft in gulden letters zag op prijken en onze nieuwe leraar van Nederlandse taal- en letterkunde onlangs een van zijn schitterendste lessen gewijd heeft aan de drost van het Muyderslot.

Ik nam toevallig het zevende boek ter hand om er wat in te grasduinen. Naar de oude drukkersstijl stonden de onder-

titels in de marge van de bladzijde gezet. Daar trof me een titelje : De prins door een hond gered.

In een der diepe clubs van grootvaders studeerkamer las ik het spannend relaas van de nachtelijke overval van het prinselijk kamp te Rijmenam door de Spaanse tertio's van kolonel Juliaan Romero.

In een zeventiendeeuws platenboek met de lange Franse titel : « Histoire abrégée des Provinces Unies des Pais-Bas, où l'on voit leurs progrès, leurs conquêtes, leur gouvernement... comme aussi les hommes illustres dans les armes... » (*) en dat in het jaar 1701 uitgegeven werd « à Amsterdam chez Jean Malherbe Marchand-Libraire sur Le Vygendam » met privilegie van de Heren Staten van Holland en West-Friesland, vond ik benevens de portretten van al de voornaamste Geuzen, ook een kopergravure die de door P.C. Hooft vertelde overval van Rijmenam illustreert. Ik dacht aan onze vrienden en vroeg aan mijn grootvader me de twee boeken te laten meenemen om het verhaal en de platen in « Kuifje » over te drukken.

Toen ik met de twee banden thuis kwam, keek mijn vader verwonderd op.

Heb je die boeken zomaar uit opa's bibliotheek meegenomen ? vroeg hij.

— Grootvader heeft ze meegegeven om er iets uit over te drukken in « Kuifje », antwoordde ik.

— Wel verdorie, zei vader, waar gaan we dat schrijven ! Opa die zelfs aan zijn beste kameraden nog geen van zijn zeldzame boeken zou uitlenen...

— Maar grootvader leest toch ook « Kuifje », deed ik opmerken.

— Ach ja, dat is waar ook. Hij is nog geen 78 jaar...

●

En hier volgt dan Hooft's verhaal van het trouwe hondje aan wie de prins zijn leven dankte. Ik liet het, op een paar woorden na, in de oorspronkelijke schrijfwijze. Dat maakt het lezen misschien wel wat moeilijker, maar tevens ook aangenamer, omwille van de eigenaardige woorden, zinsvorming, uitdrukkingen en beeldspraak.

Oranje's leger in der nacht bestookt.

Juliaan Romero stak dan ontrent middernacht ter wall'uit, bij zich hebbend duizend moskettiers, twee duizend geharnasden, meest met spietsen. Etlijke benden paarden deed men ook buiten staan om hem te versterken en voornamelijk om zijn terugweg

'goed te maken, zo des nood viel. 't Voetvolk, hebbende witte hemden over gewaad en lijfwapen, werd van Romero in drien verdeeld. D'eerste troep, bestaande uit tweehonderd moskettiers wel gesloten, had tot aanleider Don Antonio Moxica, enen kloeken krijsman. De tweede was van duizend mannen, zo spietsen als schutters, aangevoerd door Juliaan zelf. Over de rest gebood zijn stedehouder-kolonel en wachtmeester, dien hij belastte stand te houden midwege van beide legers, om zijn aftocht te veiligen; en geen voet vandaar te zetten, eer 't iemand van geloofwaardigheid hem uit zijnen name kwam bevelen. Dit aldus besteld; beval hij Moxica toe te rukken; die, met grote forsheid twee wachten, zijnde tenminste een regement Hoogduitsen overrompelde. Daarop stort Juliaan zelf in, met geen minder heftigheid; en vellende al de wachten, die hij in den wege vond, snelt deur tot op de wapenplaats voor de tente der Prinsen : zo geswindelijk dat de wachtdrom aldaar niet gewaarschuwd werd dan met den slag.

De Prins door enen hond geweckt.

De prins bedankte zich menigmaals hierna der getrouwheid van enen hond, die door 't gerucht aan 't huilen raakte, voorts op zijn aangezicht sprong en hem met krabbelen wekte, eer iemand van zijn gevolg uit de slaap schoot. En hij hield sedert tot op zijnen sterfdag toe, altijds enen wachter van die afkomst : gelijk er ook verscheide bij zijn hofjonkers gevoed werden. Zonder de voorzorg van dit dier, hij waar gevangen geweest. Wijders bekwam hem wel, zijn gevoelen van de duisternis, die hij voor een moeder van onraad een uitbroedster van hinderiagen hield; zijnde gewoon der nachtruste luttel toe te geven, en liever enig deel van den dag tot verkwikking van lijf en geest te baat te nemen Want hij lag in zijn wapenen houdende een lakei stangs een ros veirdig, gezadeld en getoomd, Vliegende ter tent uit, had hij 't echter kwaad genoeg om in zadel te raken eer hem de Spanjaards bij kwamen. Zijn stalmeester effen na hem opgezeten, leit er 't leven, desgelijks twee zijne geheimschrijvers. Velen van zijn dienaars niet konnende te paarde komen, liepen zich bergen onder de wachten van 't voetvolk.

't Ganse leger in vervarenis.

De Spanjaard stoof ter tenten in, en alle oorden deur; stak wat in zijn hand viel, den hals af en 't vuur in de hutten. Doch dit laatste onheil strekte den Nassausen tot behoudenis. Want de vlam lichtte hun toe om 's vijands getal; ook elk zijnen standaard te kennen, en zich in enig verband te vijen. Dezelfste klaarheid ontdekte 't bedrog van Don Bernardin de Mendoza die met etlijke lichte paarden, maar enen hope trompetten aan d'ene zijde van het leger een veldgeschraai deed opkilnken, als waar hij met de ganse ruiterij ten aanval gereed geweest. 't Welk in 't eerst mächtig omzien en splitsing van krachten gebaard had. Zijnde nu ieder wat tot zichzelf en 't meerdeel tot scharing gekomen werd de tegenstand Juliaan te zwaar en hij beval af te trekken. Dit geschiedde met goede orde, uitgezonderd bij Moxica; die te diep ingerukt, zich aan een anderen kant des legers poogde in 't veld te werpen, hoewel elk last had te keren langs men gekomen was. Dies liet hij daar met tsestig van de zijnen het leven. De Prins verloor er omtrent tienmaal zo veel, die geslagen, geschoten oft verbrand werden, oft in 't vliendende waterke daar zijn gelegerd waren verdronken...

Afbeelding van de Geuzenpenning.

(*) « Beknopte Geschiedenis Van de Verenigde Provincien der Nederlanden », waarin men hun vooruitgang, veroveringen en regering leert kennen evenals het leven van de beroemde krijgsmannen

De boom met de Gouden Vruchten

Heel lang geleden regeerde er over het schone en uitgestrekte Indië een jonge prins. Deze prins was erg op goud en goed belust en zoog zijn onderdanen uit tot in het merg. De bevolking was dan ook heel arm en leed honger.

Op zekere dag vatte de politie een vagebond die fruit stal in de tuinen van de prins. De man werd gevangen genomen en zonder omhaal veroordeeld om opgeknoopt te worden.

De dag brak aan dat de vagebond zou worden gehangen en een wachter kwam hem uit de cel halen. De fruitdief vroeg dan of hij alvorens te sterven de prins nog eens zou mogen zien.

— Ik heb een geheim waardoor de armste man van Indië de rijkste man ter wereld kan worden. Daar ik zelf van dit geheim niet meer kan profiteren, wil ik het verklappen aan de prins die ik bestolen heb!

De wachter haastte zich deze woorden op het paleis te melden en 't duurde niet lang of de vagebond werd ontboden.

— Wel, spreek op! Wat is je groot geheim? beval de prins.

— Sire, ik ken het middel om bomen met gouden vruchten te laten groeien. Vermits ik moet sterven dient dit geheim voor mij tot niets meer, daarom wil ik het je vertellen. Op deze manier kan ik je ook het gestolene terug betalen.

— Bomen die gouden vruchten dragen? herhaalde de prins zacht en zijn ogen schitterden reeds van begeerte naar al dat fonkelde goud... Maar neen, je tracht me iets op de mouw te spelden!

— Neen Sire, ik spreek de waarheid en ik ben bereid dit dadelijk te bewijzen. Breng me naar de tuin, majesteit, en ik zal je tonen wat ik kan.

— Eigenlijk verlies ik er niets bij, dus kan ik het wel eens wagen, dacht de vorst. Hij stelt de terechtstelling uit en gaat met de fruitdief mee naar zijn tuinen. Zijn ministers en nog enkele hoogwaardigheidsbekleders vergezellen hem.

De vagabond gaat dadelijk aan 't werk. Op een niet al te dicht begroeide plaats maakt hij met zijn handen een kuil en lispelt hierover met doodernstig gezicht enkele mysterieuse, magische woorden die niemand begrijpt. Dan haalt hij uit zijn zak een klein goudstukje en buigt zich om het in de kuil te leggen, doch plots bezint hij zich en richt zich op :

— Sire, indien ik dit goudstukje plant zal de boom nooit gouden vruchten dragen want ik ben slechts een onwaardige. Opdat het experiment zou slagen moet het goudstukje door een reine, eerlijke hand in de grond gelegd worden. Je wilt het dus zeker zelf doen...

De prins maakt een gebaar alsof hij het goudstukje wil nemen, maar aarzelt dan, schudt het hoofd en zegt :

— Neen, ik doe het niet want ik ben er niet zeker van nooit iets misdreven te hebben... Ja, ik herinner me, dat ik toen ik nog kind was, eens geld uit de spaarpot van mijn zuster heb genomen. Meneer de eerste minister, jij kunt het wellicht doen.

De eerste minister plukt echter zenuwachtig aan zijn baard en antwoordt :

— Sire, ik zou het graag doen, maar ik ben niet zeker nooit iets misdaan te hebben en ik zou niet willen dat de boom door mijn schuld geen vruchten zou dragen... Zie je, Sire, in de belastingen is het mogelijk dat ik (bij vergissing, welswaar) hier en daar een paar goudstukjes in m'n eigen zak heb laten glijden...

Een beetje verlegen keert de vorst zich dan tot de chef der politie, maar ook deze weigert; hij kan zich wel geen kwaad herinneren maar... Zijn geheugen was heel kort!... En je kunt nooit weten dat ik ooit eens het eten verkocht dat voor de gevangenen bestemd was... Ik ben anders een eerlijk man, doch... De omstandigheden!...

Zo moesten alle leden van het vorstelijk gezelschap min of meer verveeld bekennen dat ze om « zekere kleinigheden » het goudstuk niet konden aanraken.

De fruitdief had zich hieraan verwacht en zei met een haast onmerkbare glimlach tot de prins :

— Sire, ware het niet beter voor de maatschappij ons allemaal op te knopen? Bij beel de groep die hier staat is er toch geen enkel eerlijk man, dus kan Indië er niet veel bij verliezen.

De prins bleef eerst een tijd verbaasd staan kijken, doch lachte dan en dacht : de waarheid is hard, maar ik moet die vagebond dankbaar zijn omdat hij mij de ogen opende.

De prins schonk de vagebond genade en van die dag behandelde hij zijn onderdanen rechtvaardig en goed.

de Ruyter

1607 — 1676

ADMIRAAL de RUYTER, de grote Hollandse zeeheld, was één der beste kapiteins van zijn tijd en gezegend met alle karaktertrekken welke grote mannen eigen zijn. Hij werd geëerd door alle Europese vorsten en ze gaven hem meermaals openlijke blijken van waardering. Toen Lodewijk XIV de dood van de Ruyter vernam, zou hij gezegd hebben : *Hij was een geduchte vijand, maar we moeten zijn dood betreuren want deze man deed de mensheid eer aan*

Uit zijn prille jeugd is het volgend staaltje bekend : men herstelde, de klokketoren van Vlissingen, Michiel de Ruyter stond er naar te kijken en ineens bekroop hem de lust tot op de torenspits te klimmen, waar hij ook in gelukte ! Geen der werklieden had hem opgemerkt en als 't werk gedaan was, braken ze hun stellingen af. De toeschouwers rond de toren trappelden van angst als ze de knaap op eigen krachten naar beneden zagen komen, doch Michiel kwam veilig en kalm op de grond.

Heel jong nog gaat hij als scheepsjongen naar zee. Voor zijn dapperheid bij de verdediging van Bergen-op-Zoom tegen de Spanjaards wordt hij, in 1622, tot kanonnier bevorderd. Hij wordt echter gevangen genomen, maar ontsnapt. Te voet trekt hij dan naar zijn vaderland terug en moet onderweg brood bedelen om niet van honger om te komen. Geheel uitgeput door de ontberingen komt hij eindelijk te Vlissingen aan.

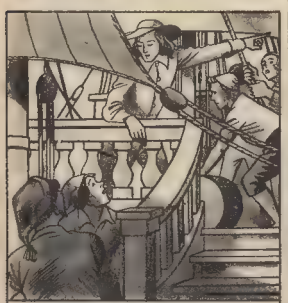

Een tijd nadien wordt hij met een oorlogsschip uitgestuurd om de Hollandse handelsvaartuigen te beschermen. De zeevloot der Nederlanden is sterk en het is in deze periode, dat de Ruyter verschillende keren naar Groenland, Brazilië en de Antillen vaart. Op deze reizen verdiept hij zijn zeevaartkennis.

In 1641 snelt de Nederlandse vloot de Portugezen te hulp die leefden onder de heerschappij van Spanje. de Ruyter wordt eerst tot kapitein en een weinig later tot onderadmiraal van deze vloot bevorderd. Bij zijn terugkeer te Vlissingen, krijgt hij het bevel over een zwaar bewapend koopvaardijschip en zeilt naar Amerika. Tijdens deze tocht wordt de Ruyter door een Spaans schip aangevallen. De Spanjaard wordt naar de kelder gestuurd.

In 1654 krijgt hij de opdracht de Engelsen de gebieden langs de Afrikaanse kust te ontnemen, welke deze op de Hollanders veroverd hadden. de Ruyter gaat voor anker langs de kust van Guinea, neemt het eiland Gorea in bezit en verjaagt de Engelse gouverneur. Op deze reis ontmoet de admiraal de neger, Coupani, die met hem vroeger als scheepsjongen gediend heeft en onder-koning is geworden.

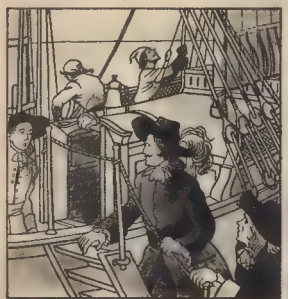

In 1673 is er tegen Holland een sterke coalitie gevormd en moet het op land en op zee harde gevechten leveren. Dit is de laatste strijd die Nederland voor zijn definitieve zelfstandigheid moet doorworstelen. de Ruyter is opperbeveelhebber van de Nederlandse vloot en vecht met ongeëvenaarde energie tegen de vloten van Engeland en Frankrijk.

De Ruyter's macht en prachtig beleid grenden waarlijk aan het ongelooflijke en graaf d'Estrées, admiraal van de Franse vloot, schreef aan Lodewijk XIV : *Ik zou mijn leven veil hebben, voor de glorie welke de Ruyter in deze strijd te beurt viel.* Na het sluiten van de vrede, trekt admiraal de Ruyter zich terug en hoopt een beetje rust te vinden. In 1675 breekt echter alweer een oorlog los en de Ruyter wordt aangeduid om de Spaanse vloot te gaan versterken.

De Ruyter geeft gehoor aan de wens van zijn land en de 22e April levert de Nederlandse vloot slag met de Franse voor Syracuse. De Ruyter wordt er door een kogel getroffen, die zijn linkervoet afrukt. Op zijn bed deelt hij dan zijn bevelen uit en moedigt zijn manschappen aan. Enkele dagen later geeft hij de geest. Admiraal de Ruyter werd door zijn volk met alle eer begraven en zijn naam en roem zullen niet vergeten worden zolang het Nederlandse volk zal bestaan !

JAN BART
de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

In de haven worden ze ontvangen als prinsen, want Bart's naam klinkt als een klok over de wereld. Met makelaars en kooplui wordt kordaat en eerlijk onderhandeld. Hij ziet zijn vader, zijn open hand slaan in de open hand van een vreemdeling. En 't maakt hen dikke vrienden, die een lekker glaasje Spaanse wijn op de gulle kennismaking drinken. Koopwaar wordt toegeslagen; met brede, dubbele zeildoeken overtrokken en gedekt. De scheepsvlag flapt lustig boven geruilde rijkdom. Aan de masten, tussen de ras'n, zwellen de zeilen open. Zijn vader bracht weelde, voert thans weelde terug. Op een stralende Junidag, stapt Franske, gebruind en gebrand door de zuiderzon en de zeelucht, te Duinkerke aan wal. Zijn eerste zeereis is een levensles geweest, waarvan de herinnering nooit vervagen zal.

Jan heeft een uitstekende zaak gemaakt. Hij heeft een zeeziel gekneed en gevormd en voor een rijke toekomst de eerste grondslag gelegd. Vader Goethiere zorgt ervoor dat de gewonnen penningen in kaperszaken worden belegd, die opbrengen zullen.

De oorlog hangt weerom in de lucht. Gestadig zeilen korvetten uit, die Noord- en Oostwaarts, op verkenning de zee invliegen. Engelse en Hollandse havens worden aangedaan, zogezegd om handelszaken te schikken, in werkelijkheid om inlichtingen in te winnen. Na een paar dagen afwezigheid, lopen de korvetten terug de haven binnen. De kapiteins spoeden zich naar de kantoren van de admiraliteit, waar Patoulet en zijn ambtenaren hopen verslagen doorbladeren of neerschrijven en lijvige bundels samenstellen. Voorzien van nieuwe zeebrieven kiezen de korvetten terug zee.

Inspekteur Patoulet heeft veel sympathie voor Jan Bart en geeft deze laatste de verzekering, dat hij kapitein van een fregatschip zal benoemd worden...

Op de scheepswerven is het een drukte van belang. Op alle zaten staan nieuwgebouwde schepen gereed om van stapel te lopen, en worden andere schepen in hun spanten gezet. Er zijn er van alle grootte en allerlei slag, lange barken en galjoten die met nieuwe schietbussen voor bommen van zwaar kaliber uitgerust zullen worden, lichte en halfzware fregatten, schepen van vlootsmaldelen. Alle kielhouten worden thans, in Vlaanderse olm vervaardigd. Op voordelige wijze vervangt Bart het te kostelijk eikenhout. Jan heeft de bevinding opgedaan dat, bij stranding, het kielhout in elk gemakkelijk openspringt en dat olm meer weerstand biedt. Olm weert ook beter het aanwas af. En aanwas bemoeilijkt de vaart. Door de werfbaas Heindrikx worden olmen kielhouten naar Brest en den Haver gezonden.

Onder de kundige en aardige hand van bekwame beeldhouwers, die, gezeten op hangende dwarsplanken, beitelen en houwen, snijden en kerven, worden de statige achterstevens van de van stapel gelopen boten tot sierlijke kunst- en pronkstukken uitgewerkt. De scherpe geur van kooi- en zoete teer waait open boven de zaten. De teermannen staan, met opgestroopte broekspijpen en de blote voeten op de slijkplanken der zate, de teerkwasten tegen de wanden der rompen te wrikkelen en uit te duwen, om alle naden en voegen tegen waterinzijpeling te beveiligen.

In de smidsen laaien de vuren en klinken de aambeelden dag en nacht. Langs de vestingen, op de uitgestrekte vage terreinen, schuiven de schaduwen van gestalten over de grond, traagzaam achteruitstappend, met op de buik de brede ruw-lijnwaden voorschootzak, waaruit kemp, blondgeel guldt en onder bedreven vingeren in lange koorden uitgesponnen wordt. In het ketekot, doen opgeschoten jongens, elk om beurt, het groot banewiel draaien dat het zoeft om hun oren. Kempkoorden die, dooreen gestrengeld en dooreengevlochten, de kabels, het want en het tafelwerk der schepen, zullen leveren. Bij de zeildoekmakers liggen de vlakken doek, op ruime zoldervloeren opengespreid, waarover knielings gebogen, de ambachters, met hun mollevellen broeken aan, voorwaarts kruipen en de stukken doek tot zeilen van alle grootte en slag omwerken. Lederen lappen omspannen doorgleufde handen die schaar en naald en pekdraad hanteren, om rifgaten uit te ronden, boordwanden te omzomen of vlakken doek aaneen te naaien.

Iedere avond wordt over de stad het kanon geschoten. Een schot dat de nachtelijke wake inzet. De scheepsofficieren maken hun wachtronde in de kroegen langsheen de kaaien. De matrozen worden buiten gezet en verplicht aan boord te gaan. De kabelketting wordt dwars over de vaargeul gespannen. Slechts schepen van de koninklijke marine kunnen, 's nachts, die hinderpaal uit de weg doen lichten.

De scheepswerfbazen hebben bestellingen bij de vleet. Ze moeten haastig uitgevoerd worden. Er wordt immers in vertrouwelijke kringen gefluisterd dat het 's konings wens is de oorlog met een geweldige kaapvaart in te zetten. Vijandelijke zeehandel en vlaserij moeten belemmerd, lam gelegd en vernietigd worden. Later, en te gepaster gelegenheid, zullen de eigenlijke vloten de beslissing van de krijgsmachten op zee uitvechten. Het kapersbedrijf zal op alle mogelijke wijzen aangemoedigd worden. De koning zelf geeft het voorbeeld. Hij beveelt Patoulet een kaperschip voor zijn rekening uit te reden en zeeklaar te maken. Edellieden en hofpersonnages volgen hem na. Patoulet vindt het dan ook maar redelijk dat hij zelf een paar schepen voor persoonlijke rekening in de vaart brengt. De reders stemmen er in toe al hun middelen aan te wenden om 's konings inzichten, en meteen de hunne, te dienen. Maar om 't bedrijf te doen renderen, moet een eskader lichte fregatten de Duinkerkse kapers op hun tochten beschermen. Daarvoor is echter reeds gezorgd.

Vier fregatten zullen binnen enkele weken de haven binnenlopen. Die fregatten moeten, zowel de kapers beschermen, als zelf kaper spelen. Om geen argwaan te verwekken, wordt bevolen dat de bemanning der kaperschepen uitsluitend uit Vlamingen en vreemdelingen zal bestaan. Zo kunnen deze, bij een gebeurlijke gevangneming, hun onwil om bij de staatsmarine te dienen, doen gelden om los te geraken!

(Wordt voortgezet.)

De marineofficieren maakten dan hun wachtronde.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Dank zij de tussenkomst van Genoveva en Corentin wordt de misdadiger Jack niet ter dood gebracht. Hij wordt vrij gelaten. « Lange Slang », een jonge hoofdman, is het met « Zwarte Bison » niet eens, en valt Jack aan.

Ik weet wat je wenst !... Je wil Zwarte Bison uit de weg ruimen en zelf opperhoofd worden ! Wel, indien je me die jonge blanke vrouw levend uitlevert, zal ik je helpen dit plan te verwezenlijken.

De woorden van Bleekgezicht zijn vergift! Maar mijn haat is groot. Ik aanvaard je voorstel.

Lange Slang vangt een konijn om te doen geloven dat hij op jacht was en sluipt in het kamp.

's Avonds roept hij Wakita die niet ver van zijn tipi staat !

Ik ben ziek. Wil je aan Edelmoedige Zwaluw vragen naar hier te komen om me te genezen?

Ja, dadelijk.

Een paar minuten later komt Genoveva vergezeld van Corentin bij de tipi...

Wacht hier een ogenblik.

Ja, mama.

Eens te midden van de tent wordt Genoveva door Lange Slang vastgegrepen. Hij belet haar te schreeuwen en...

Draagt haar bewusteloos langs de achterkant van de tent buiten.

Lange Slang bereikt spoedig de plaats waar zijn paard wacht en...

...Haast zich naar de door Jack bepaalde afspraakplaats.

Goed gewerkt, Lange Slang. Je kunt op mij rekenen !

Ik hoop dat het Bleekgezicht zijn be lofte niet vergeet !

Wat wil je van me bandiet !

Lange Slang gaat terug naar zijn tipi en sluit de geheime opening behoedzaam achter zich.

Corentin wordt ongeduldig !... Hij vraagt zich af waar zijn moeder blijft...

Mama, ben je bijna klaar ?

Daar hij geen antwoord krijgt, gaat Corentin dichter bij de tent.

Mama, ben je hier ?...

Corentin stapt eindelijk binnen en ziet Lange Slang uitgestrekt liggen.

Is mijn moeder niet hier ?

Ze is reeds lang vertrokken !

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

GINDS ergens heel hoog, tussen die daken heen, blauwde een stuk hemel. Onder de galerijen stond een massa van toverheksen op elkaar gedrumd; tussen de zuilen en pilasters ontwaarde men aangezichten met littekens doorkorven, littekens met vreemde grillige figuren : aller ogen stonden op twee mannen gevestigd. Hoeveel waren zij ? Honderd ? Twee honderd ? Meer wellicht... ?

Pierre en de missionaris bekeken ze allen gretig; hun blikken liepen van de ene naar de andere galerij, tuurden in de hoekjes, gleden over de gevel heen en weer. En plots schreeuwden zij de ene na de andere :

— Wanda !

— Juffrouw Redeska !

Zij stond recht, naar hen voorovergebogen; het dak van de galerij waarop ze stond wierp een schaduw over haar, zodat het bovenste deel van haar buste, met een zwart kleed getooid, hevig verlicht werd, terwijl het overige van haar gestalte in de schaduw verborgen bleef. Toverheksen omringden haar.

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, waarover men geruimen tijd geen nieuws meer had, in het Indo-Chinese oerwoud te zoeken. Vol ontrust organiseren Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie. Ze bereiken het machtige woud en daarna een streek waar nog voorhistorische mensen leven. Ravennes en Lursac worden echter gevangen genomen...

Ze boog nog wat meer voorover; haar haren waren plots overgoten van het zonnelicht en omringden haar hoofd als met een aureool. Met uitgestrekte armen riep zij :

— Pierre !

De jonge man maakte een woedend gebaar, zij merkte dat hij op het punt stond vooruit te stormen en schreeuwde haastig :

— Neen... neen... niet doen... Dadelijk... na het...

Zij zweeg. Rondom haar verdrumden zich de toverheksen, trachtend haar stem te overschreeuwen.

Weer verbrak een bevel de stilte.

— Luistert... luistert gij allen. Dit is het ware woord.

Pierre wendde het hoofd naar de stem die had weerklonken en herkende Jieng; hij was gekleed met een tuniek uit witte zijde en zat op een stenen met paarse ornamenten versierde zetel de vergadering voor.

Toen zij de jonge man aankeek gleed een zegevierende lach over haar gelaat; toen hun blikken mekaar kruisten knipperden haar oogleden.

Lursac keek de missionaris aan die naast hem recht stond.

— Ik veronderstel dat dit een rechtszitting wordt, zei hij.

— Ja, antwoordde de priester, maar luister.

Weer ving de psalmodie aan :

« ... Toen weleer de Goden op aarde neerdaalden, werd de Tempel gebouwd — gebouwd met eigen handen. Sindsdien wentelden honderd duizenden manen door de lucht. Dan schiepen de Goden de volkeren en de dieren. Tenslotte — dan maakten zij de Wet — hun Wet... »

Weer keek Pierre in de richting van Jieng. Roerloos en bewegingloos zat zij daar, in een hieratische houding als die der Siamese afgodsbeelden; de recitante hurkte neer aan haar voeten. En naar gelang de lezing vorderde ontplooide en wikkelde het dokument dat zij ter hand hield zich af, een geel dokument met vreemdsoortige letters beschreven.

Jieng gaf een teken.

« ... En opdat hun wil vervuld worde, riepen zij de vrouwen die aan gene zijde van de bergen woonden, in het wit en koud land, en zij zeiden haar : « Dit is onze Wet. Uw macht zal onmetelijk zijn, want gij zult de Moeders zijn van het Moi-volk, van het vrije volk van het Woud. »

Een gemompel steeg op en een grote hoogmoedsgolf deinde op en neer, die als een zweepslag het gemartelde aangezicht van de toverheksen beroerde en een vreemde schittering lei in haar ogen.

Pater Ravennes hield een ogenblik op met het bidden van zijn rozenkrans, greep Lursac bij de arm :

— Wat ben je zinnens ? vroeg hij op kalme toon.

Zich met een ruk losmakend naderde de jonge man de grootpriesteres. Wanneer nog slechts de boord van het bekken hem van haar scheidde, hief hij de ogen op Jieng; gedurende een ogenblik stonden hun ogen dreigend tegenover elkaar; dan schreeuwde Pierre woest :

— Uw godsdienstwetten hebben geen belang voor ons. Wij willen en wensen slechts een zaak : die blanke vrouw die jij hierheen hebt gesleurd, en die je tegen haar zin hier weerhoud. Hebt je mij begrepen ?

Jieng verwaardigde zich niet hem een antwoord te geven. Zij verge oegde er zich mee met een vinger de schouder aan te raken v n de lezeres die aan haar voeten neergehukt zat.

« ... Daar de dienaressen n et begrepen, voegden de Goden er aan toe : Ziehier de Tempel (ie jullie als woonplaats zullen verkiezen — de vallei in dewelk de tijd zal stilstaan. »

Pierre stak dreigend zijn hand uit naar Jieng :

— Luister, schreeuwde hij. Als jij ons de vrouw niet teruggeeft, zullen mijn broeders komen, en jullie tempel verdelgen en met de grond gelijk maken. Jullie zullen allen vermoord worden en uiteengedreven. Onze rechtvaardigheid en ons recht zijn verschrikkelijk.

Jieng gaf onverstoord een teken met haar ontvleesde hand :

« ... En voortaan zal de eerste regel van de Wet luiden als volgt : Gij zult overmeesterd worden doorheen de eeuwen, maar nooit zult gij slaaf zijn ; al wat u eens zal ontnomen worden zult gij eens terugnemen, want het vrije volk uit het Woud — het Moi-volk — sterft nooit. »

Pierre boog het hoofd; hij voelde zich opgenomen en opgezogen in een onweerstaanbare macht, waartegen alle geweld en krecht zou te pletter lopen. De verzen die de lezeres in het Ban-har voorlas leken hem een verhaal, een fantastisch verhaal zonder belang. Hij dacht enkel nog aan Wanda. Zou hij er ooit in slagen om haar te redden ? Hij keek haar aan. Haar aangezicht leek hem nog bleker, en tevens wonderbaar zacht en helder... Doch te gelijkertijd voelde hij zich bewust worden van zijn onmacht tegenover deze menigte. De onevenredigheid tussen hun krachten, de zijne en de hare, stond plots kristalhelder voor zijn geest, en de onafwendbare zekerheid van hun hopeloze toestand was maar al te duidelijk. Nooit zou hij Wanda kunnen verlossen, nooit zou hij haar kunnen weghalen uit de klauwen van deze monsters.

Nu was hij niet woedend meer. Een sombere wanhoop maakte zich van hem meester. Hij wendde het hoofd naar de missionaris; de priester gist wat er in zijn arm hoofd omging. Ernstig zei hij :

— Laten wij wachten. Gods goedheid is oneindig; wij hebben het recht niet te wanhopen.

(Wordt voortgezet.)

Zich omkerend, herkenden zij de heks Jieng...

uit de vier WINDSTREKEN

1. ONZE JONGENSSTAD
2. EEN EIGENAARDIGE HAGEDIS
3. DE MAN DIE ALLES WEET
4. HET VUUR DEFINITIEF OVERWONNEN !
5. DE GESEL VAN DE ALPEN
6. WEER EEN NIEUWE AUTOKONING ?

1. EEN « JONGENSSTAD » IN DE HEIDE

We kennen allemaal de Amerikaanse « Jongensstad » uit dagbladartikels, boeken of films, maar wie weet er dat er op de heide van Weelde aan de Hollandse grens ook een « jongensstad » gegroeid is ? Daar leven meer dan honderd jongens welke door hun ouders aan hun lot overgelaten of, om een of andere reden, op de straat gezet werden. Hoe ontstond deze jongensstad ? Wel, de E. H. Cornelis, onderpastoor te Mechelen, ontmoette op zijn weg verlaten en verwaarloosde kinderen. Hij nam ze bij zich, kookte hun potje en verzorgde hun opleiding. Maar, deze priester zag meer verlaten kinderen dan hij opnemen kon en kwam toen op het idee hen in een tehuis onder te brengen. Dat is thans vijf en twintig jaar geleden. Het tehuis te Mechelen en de jongensstad van Weelde zijn geen weeshuizen ! Ze leven zonder regiment en zijn broers onder elkaar die hun huishouden moeten beredderen. Ze gaan naar de vakschool, atelier of college. Honderden jongens kwamen reeds uit deze tehuizen en zijn thans knappe vaklui of onderwijzers die hun oude « jongensstad » een warm hart toedragen.

2. EEN HAGEDIS DIE BLOED WEENT

In Californië leeft er een soort hagedis die zich van al haar rasgenoten op een speciale manier onderscheidt. Men zou het niet voor mogelijk houden indien beproefde geleerden het niet vastgesteld en neergeschreven hadden. Deze hagedis spuwt langs haar ogen een straal bloed van meer dan dertig centimeter lang wanneer zij woedend is, en dat is ze zeer gemakkelijk ! In Mexiko vindt men ze ook, en de Mexikanen noemen haar de « heilige hagedis », omdat ze bloedige tranen weent.

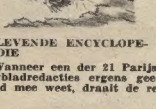

3. LEVENDE ENCYCLOPEDIE

Wanneer een der 21 Parijse dagbladredacties ergens geen raad mee weet, draait de redactie-secretaris steëvast het telefoonnummer van Fernand Grès. Binnen een paar minuten komt dan het antwoord. Grès weet op de kop af hoeveel doden er in de honderdjarige oorlog vielen en of Karel de Kale soms oksteorogen had. Men kan deze man naar alles vragen, zowel naar de topsnelheid van een woedende witte olifant als naar het kapsel dat een of andere filmster droeg op de eerste Juli-Zondag van het jaar 1930. Deze Fernand Grès beschikt over meer dan 22.000 boeken, de wetenschappelijke weekenmaandbladen niet meegerekend. Dit alles, heeft dit fenomeen samen met zijn vrouw, op meer dan één miljoen kaarten in zijn kaartensysteem gerangschikt. Tussen al deze paperasserij staat een telefoontoestel dat rinkelt van 's morgens tot 's avonds. Welke maat schoenen Greta Garbo heeft ? Wie de laatste niet-Italiaanse Paus was ? enz. En het antwoord komt prompt : nummer 42, Adrianus de Zesde van Utrecht, enz., enz. Fernand Grès schudt al deze wijsheid in een ommezien uit zijn kartotheek. Behalve aan kranten werkt hij ook mee aan het wetenschappelijk bureau van het Franse leger, de radio en de film.

4. EEN VUURVAST PLUNJE

In Amerika werd er een speciaal isolerend kostuum vervaardigd, dat bestaat uit achtlien lagen glasvezelstof, vermengd met verschillende andere stoffen zoals : nylon, een soort van synthetische rubber, katoenvezels, bladtin, aluminium, enz. Proeven hebben aangetoond, dat de temperatuur van dit kostuum niet hoger was dan 50 graden, temidden van een vuurhaard waarvan de temperatuur 1200 graden Celsius bedroeg. Een vrijwilliger kon zonder hinder te ondervinden gedurende 90 seconden in een vuurhaard blijven waarvan de temperatuur 1300 graden bereikte.

5. LAND VAN LAWINES

Per jaar storten er in Zwitserland 9400 lawines neer ! Daar deze lawines echter gewoonlijk vaste banen volgen — men kent in het Zwitsers bergland 5450 dergelijke paden — richten de meesten geen onheil aan. Het land zou anders misschien onbewoonbaar zijn, want lawines zijn gevaarlijke dingen. Een der grootste lawines welke men ooit optekende stortte jaren geleden neer in de nabijheid van Morteratsch in de Berina Alpen. Ze had een inhoud van 200.000 kubieke meter en daar natte sneeuw een gewicht heeft van ongeveer 800 kilo per kubieke meter, had deze lawine een gewicht van om en nabij de 160 millioen kilogram !

In de Winter van 1887-88 werden er in Zwitserland door neerstortende sneeuwmassa's 84 personen bedolven alsmede 752 stuks vee, 850 gebouwen en 325 hektaren bos !

6. EEN NIEUWE AUTOKONING ?

Jullie weten wel dat Ford bekend staat als de Amerikaanse autokoning. Thans dreigt hij echter onttroond te worden door een man die vroeger bediende was in een kleergoedwinkel. Hoe die man heet ? Henry J. Kaiser is zijn naam en het is hij die de Kaiser-Frazerauto's maakt. Wat jullie misschien niet weten is, dat deze man reeds vóór de oorlog werkcontracten had met de Amerikaanse regering meestal in verband met het bouwen der grote waterdammen in het Westen, zoals de Boulder, Bonneville, Grand Coulee en andere dijken. Tijdens de oorlog maakte hij vrachtschepen, de befaamde « Liberty-ships » en oorlogsschepen voor een bedrag van zo maar eventjes drie billioen ! Hij bouwde ook vliegtuigfabrieken en ijzergieterijen. In 1941 kenden alle Amerikanen zijn naam, doch wisten over 't algemeen weinig over hem af. Nu trouwens nog niet, want het is raar dat hij een interview toestaat. Op de zeldzame snapshots krijgt men een kale zwaarlijvige man te zien, die als een waggelende scheepskapitein van de ene deur naar de andere loopt en voortdurend met de wetten der zwaartekracht schijnt overhoop te liggen. Deze dikkerd is echter een der grootste zakenlui van Amerika en het schijnt dat hij thans begaan is met het bouwen van een nieuw, licht en goedkoop wagentje.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : WIL JE STERK WORDEN ? EET COTE D'OR

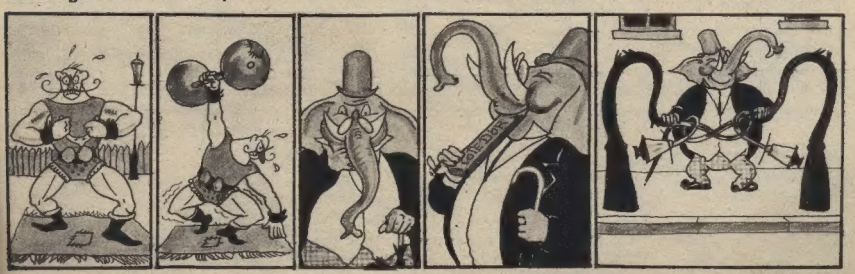

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Een redetwist over het al dan niet deelnemen aan de oorlog tegen de Romeinen ontstaat tussen de chef Alderik en de druïde Anilla. Anilla stelt voor de jonge Vanik, laatste kozijn van Alex, aan de goden te offeren...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Maar op het ogenblik, dat de druïde de ongelukkige Vanik wil doden, treft een pijl zijn arm...

De jonge reiziger, die juist op het gepaste ogenblik tussenkomt, begeeft zich nu naar het dorp.

Help ! Help !... De hemel zal op ons hoofd vallen ! We zijn verloren !...

De menigte gelooft aan een teken van de goden en stuift in alle richtingen uiteen.

Hou je mond, domoor ! Blijf kalm !... Bard, gooi je vlammende toorts op het hout.

Maar de man is geheel de kluts kwijt en wil vluchten.

Ik sla je het hoofd in, zo je niet dadelijk doe wat ik zeg ! Ontsteek de brandstapel.

De ruiter doorkruist het dorp, ziet hoe de bevolking door paniek is aangegrepen en galopeert naar de offerplaats.

De bard stapt bevend op de trappen...

Doch als hij het hout wil ontsteken, wordt hij bij de keel gegrepen. Het paard gooit Alderik onderste boven.

Met een krachtige vuiststoot duwt Alix de bard van de trappen en stapt dan op Vanik toe.

De toorts is in de sneeuw gevallen en knettert zacht.

Goddank, dat ik op tijd gekomen ben !...Ik zal je losmaken. Maar zeg me waarom willen ze je slachtofferen?... Welk een misdaad !

Doch Vanik onderbreekt hem brusk.

Pas op... Achter je...

(Wordt voortgezet.)